

Debreceni Ítéltábla

Bf.III.93/2010/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2010. április 1. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatt vádlott ellen indított büntető ügyben a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2009. december 10. napján kihirdetett 19.B.676/2007/50. számú ítéletét megváltoztatja annyiban, hogy a börtönbüntetés mértékét 2 (kettő) évre, a közügyektől eltiltás tartamát pedig 4 (négy) évre súlyosítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Felhívja az elsőfokú bíróságot, hogy a vádlott büntetései összbüntetésbe foglalásának lehetőségét vizsgálja meg.

I n d o k o l á s :

A megyei bíróság ítélete ellen az ügyész a büntetés súlyosítása céljából fellebbezett, míg a vádlott és a védője elsődlegesen bizonyítottság hiányában történő felmentés, másodsorban a cselekmény súlyos testi sértés büntettekénti minősítése és a büntetés enyhítése végett jelentettek be jogorvoslatot.

A fellebbviteli főügyészség az átiratában - az igazságügyi orvosszakértővel kapcsolatos, kisebb fokú relatív eljárási szabálysértésre rámutatva - a védelmi jogorvoslatokat alaptalannak tartva az ügyészi fellebbezést fenntartotta, és az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kiszabott szabadságvesztés, valamint a mellékbüntetés mértékének felemelését indítványozta.

A másodfokú eljárás során a védő dátumot és aláírást nem tartalmazó kézzel írt beadványt nyújtott be az ítéltáblához, miszerint a bűncselekmény elkövetője nem a vádlott, hanem a

fia volt. Erre hivatkozással a védő bizonyítási indítványt terjesztett elő, és a vádlott fia megidézését, ismételt tanúkénti kihallgatását kérte.

A másodfokú bíróság e bizonyítási indítványt elutasította. Mind a nyomozás, mind pedig az elsőfokú eljárás során részletesen sor került a mentességi jogával élni nem kívánó a vádlott fia tanúkénti kihallgatására. Vallomása ekkor teljes mértékben a vádlotti védekezési stratégiát erősítette, miszerint a sértett „beleült a késbe” és így szenvedte el a combján a szúrt sérülést. Ezt az igazságügyi orvosszakértői vélemény határozottan cáfolta, ahogy egyéb, a megyei bíróság által értékelt objektív bizonyítékok is. Sem a nyomozás, sem pedig a megyei bíróság előtti eljárásban nem merült fel arra adat, hogy nem a vádlott, hanem más személy okozta a sértett sérülését.

Bizonyítás felvételének szükségessége nem merült fel, ezért a másodfokú bíróság a fellebbezésekkel megtámadott elsőfokú ítéletet a Be. 348. §-ának (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében nyilvános ülésen bírálta felül, alkalmazva a Be. 361. §-ának (1) bekezdésében írtakat. Megállapította, hogy a megyei bíróság az eljárási szabályokat jórészt betartva, széleskörű bizonyítást folytatott le, melynek során minden részletre figyelve leellenőrizte a vádlottnak a bűncselekmény elkövetését mindvégig tagadó védekezését. A megyei bíróság e körben az időközben elhunyt és a nyomozóhatóság által személy szerint kirendelt ... igazságügyi orvosszakértő helyett a tárgyaláson ... igazságügyi orvosszakértőt hallgatta meg, akinek azonban a kirendelésére nem került sor [Be. 100. § (1) bekezdés]. E relatív eljárási szabálysértés azonban orvosolva lett, amikor a két korábbi szakértő közötti ellentmondás tisztázására a megyei bíróság ... igazságügyi orvosszakértőt kirendelte és őt ... jelenlétében meghallgatva, az ellentmondást az ún. „kifutási barázda” vonatkozásában feloldotta.

Az elsőfokú bíróság a történeti tényállást a vádlott tagadása ellenére az igazságügyi orvosszakértői véleményekre, valamint az érdektelen tanúk vallomására és az orvosi dokumentumokra, nem utolsó sorban a helyszíni szemle során készült fényképekre alapította. A bizonyítékokat egyenként és összességében értékelve indokolási kötelezettségének teljes körűen eleget tett.

Az ítélet tábla a vádlott előéleti adatai közül mellőzi az ítélet 2. oldal utolsó két bekezdésében, a 3. oldalon, valamint a 4. oldal 1-3 bekezdéseiben írtakat, mivel azok részletezése ma már szükségtelen, elegendő annak rögzítése, hogy a releváns büntetésein túl is számtalanszor volt büntetve.

Mellőzi továbbá a tényállásból az ítélet 7. oldal 8-9. bekezdéseit, mert a bűnjelek lefoglalásának módja nem képezi a tényállás részét.

A megyei bíróság által megállapított tényállás - az előzőekben írt módosításokat követően is - megalapozott, így a Be. 352. §-ának (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban iránymód.

A vádlott bűnösségére levont következtetés helyes, és törvényes az elkövetett bűncselekmény jogi minősítése is. A vádlott egy 9 cm pengenhosszúságú késsel közepes

erővel okozott felesége jobb combján 8 cm-es szúrcsatornát eredményező szúrt sérülést. E sérülés anatómiai elhelyezkedését figyelembe véve kizárólag a véletlenül múlt, hogy nem következett be olyan érképletek sérülése, amelyek akár életveszélyes állapotot is eredményezhettek volna.

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete akkor állapítható meg, ha az eset összes körülményeiből arra lehet következtetést levonni, hogy a terhelt szándéka legalább eshetőlegesen életveszélyes sérülés okozására irányult. Ennek feltétele, hogy a bántalmazás olyan eszközzel, intenzitással és módon valósuljon meg, amely a közönséges élettapasztalat szerint is a ténylegesen okozottnál súlyosabb sérüléshez vezet és az ilyen eredmény kizárólag az elkövetőn kívülálló okok miatt marad el. Jelen esetben - figyelemmel az eszköz jellegére, paraméterére, az erő kifejtés mértékére és a testtájék anatómiai viszonyaira - minden adott volt a ténylegesen létrejövő sérülésnél sokkal súlyosabb, akár életveszéllyel járó sérülés létrejöttéhez és ez kizárólag a véletlennek köszönhetően maradt el.

A kifejtettekre tekintettel a védő enyhébb minősítést célzó jogorvoslata nem foghatott helyt, ahogy a felmentésre irányuló perorvoslatok sem, hiszen a bizonyítékok eltérő mérlegelésére megalapozott tényállás esetén a másodfokú bíróságnak nincs törvényes lehetősége.

A megyei bíróság a büntetés kiszabása körében feltárta a vádlott javára és terhére értékelhető bűnösségi körülményeket, és az enyhítő rendelkezés alkalmazásával a törvényi minimum alatt szabta ki a szabadságvesztés tartamát, amelyet azonban nem indokolt meg.

A Btk. 87. §-ának (1) bekezdése értelmében a büntetési tételnél enyhébb főbüntetés kiszabására akkor van lehetőség, ha annak legkisebb mértéke a Btk. 83. §-ában írtakra figyelemmel túl szigorú. Jelen esetben a számos alkalommal, részben testi épség elleni bűncselekmények miatt büntetett vádlott esetén nem volt indok az enyhítő rendelkezés alkalmazására. Itt utal arra az ítélőtábla, hogy a vádlott súlyos testi sértés büntettének kísérlete miatt kiszabott felfüggesztett börtönbüntetésének próbaideje alatt, illetve súlyos testi sértés büntette miatt kiszabott elsőfokú ítélet után, de még a másodfokú határozat meghozatala előtt követte el a most elbírált bűncselekményt. Mindez azt mutatja, hogy a vádlott korábbi büntetései hatástalanok voltak, ezért a másodfokú bíróság a börtönbüntetés mértékét a rendelkező részben írtak szerint súlyosította, ahogy szükséges volt felemelni a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát is, figyelemmel a vádlott rendkívül terhelt előéletére.

Az így kiszabott fő- és mellékbüntetés igazodik a feltárt bűnösségi körülményekhez - így elsősorban ahhoz, hogy a bűncselekmény kísérleti szakban maradt és a sértett megbocsátott - továbbá a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességének fokához.

A Btk. 47. §-ának (3) bekezdése értelmében csak különös méltánylást érdemlő esetben rendelkezhet a bíróság - 3 évet meg nem haladó szabadságvesztés kiszabása esetén - arról, hogy az elítélt a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra

bocsátható. A vádlott vádlott esetében nem volt különös méltánylást érdemlő körülmény, ezért a védő ezen indítványának a másodfokú bíróság nem adott helyt.

Az ítélet 20. oldal első bekezdésében a Be. 155. §-ának (4) bekezdése a (2) bekezdésre helyesbítendő.

Az eddig rögzítettekre figyelemmel az ítélőtábla a megyei bíróság ítéletét a Be. 372. §-ának (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb helyes és törvényes rendelkezéseit a Be. 371. §-ának (1) bekezdését alkalmazva helybenhagyta.

Végezetül az ítélőtábla a vádlott korábbi elítéléseire tekintettel felhívta az elsőfokú bíróságot, hogy a büntetések összbüntetésbe foglalásának lehetőségét vizsgálja meg.

Debrecen, 2010. április 1.

Dr. Ficsór Gabriella sk. a tanács elnöke, Dr. Diószegi Attila sk. a tanács tagja, előadó,
Dr. Szabó József sk. a tanács tagja

Záradék:

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 19.B.676/2007/50. számú ítélete a másodfokú ítéletben írt változtatásokkal jogerős és végrehajtható.

Debrecen, 2010. április 1.

. Ficsór Gabriella sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

- kiadó -